

РЕШЕНИЕ

№ 1263

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева
Слава Гьошева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10214** по описа за **2024** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Началник сектор при ОПП СДВР чрез пълномощник юрк. П. срещу Решение № 3827/23.08.2024г. по НАХД №11060/2023 г. на СРС, 121 състав, в частта, с която е отменено Наказателно постановление № 23-4332-008053/15.05.2023 г. на Началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Счита решението за неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалното право. Излага доводи, че от събраните по делото доказателства категорично се установява, че водачът е напуснал местопроизшествието и не е изчакал пристигането на компетентните органи на МВР. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Постъпила е и жалба от Г. В. М. чрез адв. Д. срещу Решение № 3827/23.08.2024г. по НАХД №11060/2023 г. на СРС, 121 състав в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-008053/15.05.2023 г. на Началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че липсва каквото и да е било обсъждане на събраните по делото доказателства. Не е разпитан нито един свидетел-очевидец. Допълва, че полицейските служители не са

очевидци. От събраните в хода на производството гласни доказателствени средства не може да се установи механизма на ПТП и поведението на административно-наказаното лице след ПТП. Иска касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение.

В съдебно заседание, касаторите, редовно призовани, чрез упълномощени представители, поддържат касационните жалби, респ. оспорват касационните жалби.

Представителят на СГП счита, че касационните жалби са неоснователни, а оспореното решение е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са допустими, като подадени от легитимирани лица, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на които е установил, че на 28.02.2023 г. около 14: 20 ч. Г. В. М. управлявала лек автомобил "Д. Л." с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по ул. 5030. Движел се с посока към [улица]. Срещу № 22 реализира ПТП със спрелия отдясно на пътното платно л.а. „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , нанасяйки материални щети на задната броня, калник (Така Протокол за ПТП № 1866218 от 28.02.2023 г. на л.6). М. преместила автомобила си, за да не пречи на движението и за да успокои детето си. Твърди, че чакала другия участник в ПТП пред пощата на Д. 1 половин час, но той не се появил и тя си тръгнала.

На 11.04.2023 г. срещу М. бил съставен АУАН № 201951 за нарушение на нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписала, като е посочила, че е дала декларация по случая. Препис от него ѝ бил връчен. Въз основа на акта било издадено процесното НП № 23-4332-008053 от 15.05.2023 г.

Така описано нарушението в достатъчна степен онагледява за какво точно противоправно деяние е ангажирана административнонаказателната отговорност на извършителя. Нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено са достатъчно ясно и конкретно описани.

Съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Това е и съответстващата на описаното нарушение правна норма. Според нея всеки правоспособен водач е длъжен непрекъснато да контролира ППС, което управлява. Това означава, че водачът трябва да борава с превозното средство, като съобразява пътната обстановка. Този текст има самостоятелно съдържание и смисъл, поради което съставлява самостоятелно нарушение на правилата за движение. Дали в АУАН и НП е записано "поради

недостатъчен контрол" или е посочено, че водачът не е изпълнил задължението си непрекъснато да контролира лекия автомобил не променя смисъла на нормата, както и нейната приложимост в конкретния случай.

Поради това настоящата съдебна инстанция намира, че административнонаказателната отговорност на нарушителя е била правилно ангажирана на основание чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. От субективна страна деянието е извършено по непредпазливост, като нарушителят е бил длъжен да контролира управляваното от него ППС, но не е сторил това, с което е предизвикал ПТП. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН е дължимо оставяне в сила на решението в тази му част.

Неправилни са обаче изводите на СРС по отношение на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

В случая, противно на приетото от СРС, от съдържанието на АУАН и НП безспорно се установява, че на 28.02.2023 г. около 14: 20 ч. в [населено място] по ул. 5030 Г. В. М. е реализирала ПТП със спрелия отдясно на пътното платно л.а. „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , нанасяйки материални щети на задната му броня и калник, като след ПТП е напуснала мястото без да уведоми Службата за контрол на МВР по територия. По този начин описано нарушението, дава достатъчно яснота нарушителят да разбере в извършването на какво точно е обвинен. Безспорно е и, че нанесените щети са само имуществени и че са върху задната броня и калник на лекия автомобил, с което е реализирано ПТП от водача М.. Поради това и последната е била задължена да не напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието и да изпълни дадените му указания. В конкретния случай безсъмнено е установено, че касационният жалбоподател е напуснала местопроизшествието. В приобщените писмени и гласни доказателства се съдържат индиции за водени разговори дори и на висок тон, както посочва в обясненията си М. между двамата участници в инцидента. Това обаче не означава, че между тях е постигнато съгласие по смисъла на закона относно обстоятелствата, свързани с ПТП. За да се приеме, че такова съгласие действително е било налице, същото е следвало да бъде обективизирано в попълнен двустранен констативен протокол- арг. чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ ЗДвП, но до изготвянето му не се е стигнало. Твърденията на касатора за различна фактическа обстановка от описаната в НП са останали недоказани и се възприемат от настоящия състав само като защитна теза.

В този смисъл и предвид приобщените по делото доказателства, съдът намира за безспорно установена фактическата обстановка, която налага приложение на нормата на чл. 123, ал.1, т.3, б. "в" от ЗДвП, като следва да бъде обърнато внимание, че лицето не следва да черпи права от своето противоправно поведение, в каквато насока е твърдението, че намиращото се в колата дете е било уплашено и разплакано и е трябвало да бъде успокоено, което налагало преместване на колата от мястото на

ПТП.

Правилно наказващият орган е приложил санкционните разпоредби на чл. 185 от ЗДвП и чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП като санкциите са съобразени с тежестта на извършеното нарушение.

С оглед обществените отношения, които са обект на защита, разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН в случая е неприложима.

Настоящият съдебен състав намира също, че АУАН и обжалваното НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона. Спазени са сроковете за изготвянето им. И в двата акта се съдържа достатъчно точно и ясно описание на нарушенията и обстоятелствата, при които същите са извършени, като са посочени датата и мястото на извършване, участниците в ПТП, механизмът на причиняването им, поради което съдът приема, че не са били нарушени правата на санкционираното лице, както и възможността му да организира надлежно защитата си.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на Г. В. М.. Като е достигнал до различен извод, районният съд е постановил решение в нарушение на материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено в частта, с която е отменено в пункт 2 Наказателно постановление № 23-4332-008053/15.05.2023 г. на Началник сектор в СДВР отдел Пътна полиция, както и в частта за разноските. В останалата част решението е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на касатора за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции. Същите са своевременно поискани и следва на основание чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ да бъдат определени в размер на 200 лв. (по 100 лв. за всяка инстанция). В тежест на М. следва да се възложат разноските за свидетел и възнаграждение за вещо лице в общ размер на 351,60 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 във вр. с чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, X-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3827/23.08.2024г. по НАХД №11060/2023 г. на СРС, 121 състав в частта, с която е отменено Наказателно постановление № 23-4332-008053/15.05.2023 г. на Началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-4332-008053/15.05.2023 г. на Началник сектор в Отдел "Пътна полиция" на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Г. В. М. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание – "глоба" в размер на 80 лв., както и наказание "лишаване о право да управлява МПС за срок от 1 месеца" за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3827/23.08.2024г. по НАХД №11060/2023 г. на СРС, 121 състав в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-008053/15.05.2023 г. на Началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Г. В. М. на основание чл. 185 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лева за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Г. В. М. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

ОСЪЖДА Г. В. М. да заплати в полза на бюджета на СРС сумата от 351,60 лева-разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател:

Членове: